

CREACIÓ

Es veia venir

Francesc Puigcarbó

Es veia venir que tard o d'hora passaria. Ho havien avisat reiteradament els apocalíptics de torn, però ningú els va fer cas. Hi havien insistit també molts científics seriosos i d'altres que no ho eren tant, però a aquests tampoc els escoltà ningú. Tothom n'era més o menys conscient, però no es va prendre cap tipus de mida o precaució.

És el progrés, deien molts, ja se sap, sempre n'hi ha de negativistes i apocalíptics, son els mateixos que deien que el avions no volarien, o que l'automòbil estava condemnat al fracàs, o que el cinema era tant sols un simple experiment curiós.

La ciència és infal·lible i el mon sempre va endavant - postil·laven rotunds -.

La supèrbia i l'estultícia humanes no tenen límit, i l'ambició tampoc. Finalment i tal com es veia venir, va succeir: Un dilluns del mes d'abril del 2010, la majoria dels usuaris de telèfon mòbil de tot el mon és quedaren fora de joc. Obnubilats, passejaven amunt i avall com posseïts, parlant constantment amb un interlocutor imaginari i, malgrat que s'anaven quedant sense bateria continuaven xerrant sense parar.

Les imatges que és podien contemplar des de la finestra del meu apartament a la cinquena Avinguda a Nova York eren esgarrifoses, gairebé tant com la sensació d'estupor i esglai que m'envaïa davant la tragèdia que estava contemplant, amb la impotència de no poder fer-hi res.

Òbviament, les zones més afectades foren les més desenvolupades, i un cop és començà a quantificar la magnitud de la tragèdia, i a tenir-ne l'abast real, les xifres d'afectats al primer mon eren esgarrifoses.

Al segon (que no se quin és) i al tercer, afectava tant sols (és clar) als privilegiats. Governos, exercits, ajuntaments, empreses, escoles, universitats, botigues, supermercats, etc. Tot quedà fora de servei, el caos era total i ben poca gent de l'àrea de poder conservava el coneixement.

Qui us escriu aquest missatge, Conxita Bassas, corresponsal de Catalunya Radio a Nova York, va ser una de les poques persones, no de l'àrea de poder, sinó de conservar el coneixement, i, no pas per mèrits propis, si més no, degut a la seva joventut, perquè, una de las hipòtesis que es varen tenir més en compte a l'hora de barallar les causes, va ser l'ús del mòbil per un espai llarg de temps, (sobre uns deu anys, mes o menys) i referit sempre als de la tercera generació, que en varen ser els causants de tot l'enrenou.

Els pocs reporters que quedàvem en condicions, ens reunirem a la seu de les Nacions Unides, i, a la vista del panorama que allí hi havia, decidirem desplaçar-nos fins a Washington (en cotxe, ja que els avions no anaven) per veure que en quedava del Govern de la Nació. I de fet, ben poca cosa hi havia. Un sots-secretari que sordejava i tres o quatre senadors republicans d'allò més reaccionari, que no havien estat mai per l'invent.

Amb nosaltres es desplaçà el Secretari General de l'ONU que tenia al·lèrgia a les ones, i per tant, mai havia usat l'estri.

Tot plegat érem una trentena de supervivents en condicions de intentar prendre alguna decisió.

Des d'allí és va intentar contactar amb la majoria de Governos d'altres països, amb uns resultats molt desiguals però amb un denominador comú, quan més nivell més afectats.

El quadre era caòtic, però dins del drama, una esclatxa de llum sens va aparèixer. Sorprenentment, al Senegal i alguns altres Estats de Centre Àfrica, l'efecte no s'havia manifestat, ni tant sols a nivell de classes elevades i benestants, usuaris habituals i pràcticament únics del mòbil.

Allí és varen reunir el supervivents de la Conferència de Països Africans, amb els que estàvem en contacte permanent, però ningú sabia quina n'era la causa que feia que a ells no els afectes l'efecte 2010 com ja se l'havia anomenat.

Aleshores, i després d'aconseguir trobar a Boston un pilot jubilat, sord com una tàpia, que ens va dir que estava en condicions de pilotar un reactor, malgrat els seus setanta vuit anys, (era tot el que teníem), ens desplaçarem tots en avió cap el Senegal.

Urgia trobar una solució ràpidament, la gent afectada ni menjava ni dormia, només caminaven amunt i avall com posseïts fins que queien al terra esgotats, i els altres, els no afectats, l'única solució que tenien era dedicar-se al pillatge de menjar i d'altres actes similars per tal de sobreviure a tot l'enrenou.

Vàrem marxar cap el Senegal amb el cor en un puny, conscients que era molt important trobar una solució, i quan més aviat millor. Quan el pillat-

ge comença a fer estralls, el caos està assegurat i ningú pot controlar la situació, encara que us tinc de confessar que no anàvem gaire carregats d'optimisme.

Un cop arribats sans i estalvis a l'aeroport de Dakar, ja ens estaven esperant uns enviats de la Conferència que ens transportaren fins al Palau de Convencions on estaven reunits els mandataris de la majoria de països Africans, i d'alguns altres que havien arribat a la mateixa conclusió que nosaltres.

Allí, i un cop fetes les presentacions de rigor anàrem directes a l'assumpte que ens afectava i preocupava, però no sabíem res, tant sols que allí no succeïa.

Després de gairebé tres hores debatent les possibilitats més versemblants i quan més angoixats estàvem per no trobar-ne la solució, va irrompre en la reunió un missioner, dominic per ser més exactes, que va demanar per parlar, ja que creia saber els motius de la no afectació a aquella zona del planeta de l'efecte de les ones dels mòbils.

En altres circumstàncies no li haurien fet ni cas, però tal com estava tot plegat, i veient que no en traurien l'aigua clara, per hores i hores que estiguessin divagant, li van demanar que parles, i us puc assegurar que l'escoltaren amb molta atenció.

I això és el que ens va dir...

"Senyors, senyores, permetin disculpar-me per haverlos molestat, però crec que estic en condicions d'assegurar quina és la causa que ha aïllat al nostre País de l'efecte devastador de les ones dels mòbils.

No es sentia volar una mosca, tothom estava pendent de les paraules del dominic.

Continuï - si us plau - el va apressar excitat el President de la Conferència.

El dominic tornà a agafar la paraula...

Veuran, aquí al Senegal i a alguns països de les rodalies, degut al seu lent desenvolupament i a la gran quantitat de tribus de diferents ètnies i religions que hi habiten, el mitjà de transmissió de notícies habitual continua sent el tam-tam, com s'ha fet des de temps immemorials. I, crec, millor dit, creiem el germà Joan i jo, que algun tipus de distorsió deu generar el seu só monòton i sincopat en les ones inalambriques dels mòbils, que anul·la el seu efecte pernicios.

- continuà -

- Nosaltres, a la comunitat ja fa molt de temps que tenim un GSM3 d'última generació per comunicar-nos, i no hem estat pas afectats, malgrat que el fem servir bastant - va fer un gest ostensiu amb les mans - Qui més qui menys te família i, surt molt més econòmic trucar, que anar a Europa o Amèrica, i a la inversa.

La universitat, a casa

A la UOC integrem la formació a la teva vida

Diplomatures

- Ciències Empresarials
- Turisme

Llicenciatures

- Administració i Direcció d'Empreses (2n. cicle)
- Estudis de Ciències Polítiques i de l'Administració (2n. cicle/Màster)
- Ciències del Treball (2n. cicle)
- Comunicació Audiovisual (2n. cicle)
- Documentació -Gestió de la Informació- (2n. cicle)
- Dret
- Estudis de l'Àsia Oriental (2n. cicle/Màster)
- Filologia Catalana (també accés directe al 2n. cicle)
- Humanitats (també accés directe al 2n. cicle)
- Investigació i Tècniques de Mercat -Màrqueting- (2n. cicle)
- Psicologia
- Psicopedagogia (2n. cicle)
- NOU** Publicitat i Relacions Públiques (2n. cicle)

Enginyeries

- Enginyeria en Informàtica (2n. cicle)
- Enginyeria Tècnica en Informàtica de Gestió
- Enginyeria Tècnica en Informàtica de Sistemes
- NOU** Enginyeria Tècnica de Telecomunicació (especialitat en Telemàtica)
- Graduat Multimèdia (títol propi)

Sol·licitud d'accés:

del 16 d'abril fins al 28 de maig

Inici període lectiu: setembre de 2005

Informa-te'n als centres de suport de la UOC, al tel. 902 141 141 i al nostre web www.uoc.edu

Universitat Oberta de Catalunya

www.uoc.edu

Segell d'or de reconeixement a la qualitat de la UOC

En arribar a aquest punt, va fer una pausa.

- Potser els semblarà una bajanada, però davant la manca de solucions que és evident que no tenen, no costaria res provar-ho. És tot quan els volia dir, ara son vostès els qui tenen de prendre la decisió."

És va produir un murmurí entre els assistents a l'acte, fins que finalment el president de la Conferència va agafar la paraula...

- Li agraïm molt sincerament el seu suggeriment, i en prenem nota, però deixin's abans de prendre cap determinació, analitzar-ho entre tots nosaltres, i, si us plau, vostè no se'n vagi, per si el poguéssim necessitar.

La Conferencia va encetar una encesa discussió sobre las possibilitats que hi havia de seguir el mètode del Dominic, i finalment arribaren la conclusió que, com no hi havia cap més alternativa, no costava res provar-ho.

Malgrat que el Secretari General de l'ONU volia que és comencés primer pel govern dels Estats Units, la seva proposta va ser rebutjada per unanimitat, ja que seria gairebé impossible saber si faria efecte la solució, car, la diferencia entre l'estat mental anterior dels seus dirigents i l'actual seria molt difícil d'esbrinar, i, aleshores, es va decidir de començar per Anglaterra, almenys, aquests, encara que també eren anglòfils, semblaven un xic més assenyats.

Un cop recollides unes gravacions del tam-tam, ens desplaçarem fins a Londres, aquesta vegada en un avió Oficial del Senegal, temptar una altre vegada la sort amb l'avi de Boston, era ja jugar amb foc.

Un cop arribats a Heatrow, ens dirigirem en un microbús cap a al 10 de Downing Street, però allí no hi havia cap membre del govern. El funcionari que va obrir la porta - sord com una tapia - ens va dir que estaven escampats, o donant tombs pel carrer, o al Parlament.

Cap allí ens desplaçarem i, deu ni do del batibull que hi havia. Un ordenança que no estava afectat ens va acompanyar cap el departament on hi havia la megafonia, des d'allí passarem el só gravat del tam-tam, amb els dits creuats i pendants del resultat de l'experiment.

Afortunadament, aquest va resultar un èxit total, i a mida que els ministres, sots-secretaris i parlamentaris en general, sentien el soroll monòton i repetitiu del tam-tam, recobraven la normalitat. Ràpidament és va començà a emetre per tots els mitjans possibles el só a tot el mon, Radio, Televisió, Internet, Intranet, etc., i la gent que mica en mica s'anava incorporant a la normalitat, era informada del que havia passat i col·laborava instal·lant altaveus des de les ciutats més importants a las contrades mes remotes.

En qüestió d'un més, gairebé tothom estava ja curat. El perill havia passat, ara venia la tasca de normalitzar-ho tot, i d'analitzar els perquès que havien estat a punt de causar una autèntica catàstrofe a nivell planetari.

És varen crear les corresponents comissions i sots comissions que després de moltes i profundes investigacions arribaren a la conclusió que la causa n'eren les ones dels mòbils (gran conclusió) i aquests varen estar rigorosament prohibits a tot el món, fins a nova ordre.

Del dominic ningú se'n va recordar, i al cap d'un temps ja estava tot oblidat, però la gent necessitava dels mòbils, no sabien viure sense ells i demandaven urgentment que en fabriquessin ja, i que no fossin perillosos pels ciutadans.

Era una qüestió de mercat fabricar-los, qui ho aconseguís es faria multimilionari, i totes les companyies telefòniques més importants del mon, es dedicaren a investigar aferrissadament per tal de trobar-ne la solució.

Al cap d'un parell d'anys la COMUTEMO, Corporació Mundial de Telefonía Mòbil, va anunciar amb gran parafernalia mediática el mòbil de la cinquena generació, el GSM5, que asseguraven era totalment innocu i no presentava cap perill, l'havien experimentat, provat i reprovat i no presentava cap signe d'interferència en la ment humana.

Òbviament, la gent s'hi llançaren com a bojós a comprar-ne, després de més de dos anys d'abstinència, la temptació era irresistible i fins i tot molts que encara no n'havia tingut mai, s'hi va apuntar. Al cap i a la fi, em deia sorneguer un company de la SER, si alguna cosa no rutlla, ja ens posaran el tam-tam.

Tot estava doncs com al principi i, l'espectacle quotidià pels carrers era la parafernalia de gent xerrant constantment amunt i avall, amb el telèfon penjat

de l'orella, però ara sense estar obnubilats, o sí?

No cal **que us** digui que jo també en vaig fer servir un, i aquesta vegada la cagada si que va ser grossa.

Aquest mòbils aparentment innocus, atacaven directament a les neurones del cervell i l'efecte era rapidísim, un parell d'anys i la gent es quedava totalment embeneïda, i no hi havia tam-tam que ho solucionés. Al Senegal i rodalies ja no n'hi havia cap, la factura per haver donat la solució s'havia pagat amb carreteres, habitatges, polígons industrials, etc. i el vuitanta per cent de la població tenia el seu mòbil.

L'altre vint per cent eren a Almeria.

No hi havia res a fer, ara si que era la fi de tot.

Estic escrivint aquestes línies, tot i afectada com començo a estar ja per l'efecte 2015 i, ho faig, perquè almenys quedi constància del que ens ha passat.

Si algú ho pot arribar a llegir algun dia, que serveixi d'avis per tal de no tornar a caure en el mateix error que no sal tres, en cara que ho dubto...
.....rpppppppprprprprprprp...
..... Conx i i i i
ta Ba ssas, C a t a l u n y yyya
rrrrrrrrrrradio, N oooooova qwe
„,tyuiop. . . .vbvbnv, ghm,fk hc
jº8509485158 vcg Yorrrrrrr.....kk.....
. . . . q q q q q q q q q q
Yoooooortrrrrkkkkk.....
.....
.....
merda,

